

nesaistīti. Turklāt aizmirstot, ka kādam viss cilvēkam nepieciešamais jāizaudzē un jāsarāžo.

Sākoties Covid-19 izraisītajiem ierobežojumiem un ārkārtējai situācijai, Zemkopības ministrija gribējusi saprast, vai iedzīvotājiem pietiktu pārtikas, ja piegādes no ārvalstīm apstātos. Latvijas pārtikas ražotāji atbildējuši: "Pietiks!"

Apzinoties, cik svarīgi ir atbalsīt šīs valsts eksistencei svarīgās nozares, tomēr izteikti redzamas arī dažādas aktivitātes pret lauksaimniecību un mežsaimniecību, jo, lūk, Rīgā viss esot redzams labāk!

Tādi viedokļi izskan: no Rīgas redzams labāk. Bet esmu pilnīgi drošs, ka pārtiku joprojām lielākoties ražo laukos. Krīzes mūs parasti kaitina, jo dzīvot bezrūpīgi ir cilvēkam vairāk vai mazāk raksturīgi. Taču, tiklīdz parādās kādi draudi, tiek mēģināts parūpēties par priekšdienām. Ja atceramies, pērn uz kādu laiku no dažu veikalu plauktiem pazuda griķi un citi populāri krīzes laika produkti. Ne tolaik, ne tagad neviens īsti nezina, kā situācija ar Covid-19 beigsies un vai beigsies. Pārtikas produktu klāstā ir tādi, kurus Latvijā *nosedzam* brīvi, jo saražojam paši, bet ir arī tādi, kurus izaudzēt vai iegūt nevaram.

Piemēram, Latvijā neaudzē rīsus.

Neaudzē gan, bet, ja mēs pārtikai pieejam patiesi zaļi, vai mums tos vajag? Bez rīsiem varētu iztikt, jo to audzēšanā patērē daudz ūdens un augu aizsardzības līdzekļu (AAL), vēl ir transporta oglekļa pēda un citas lietas. Taču cilvēki rīsus pieprasa, tos ved uz Latviju. Ir citi produkti, kurus mēs varētu izaudzēt vai saražot paši, piemēram, cūkgaļa, bet dažādu apstākļu dēļ tas nenotiek. Piena un graudkopības produktus Latvijā saražo krietni vairāk nekā patērē. Dažādi eksperti uzstājas un lobē savas intereses, cits saka: ekonomiskais faktors neesot svarīgs, bet tās ir pilnīgas muļķības. Lai ko runātu un domātu, daudzi cilvēki joprojām vēlas dzīvot kārtīgi būvētās mājās, pārvietoties ar labu auto un arī ceļot. Lai tas viss būtu,

lai to varētu iegūt un lietot, valstī ir nepieciešama ražošana. Pārlietu daudz resursu mums nav: ir zeme un piemērots klimats.

Vai reģionā ap Valmieru tiek apstrādāts katrs zemes pleķītis?

Katrs gluži nav, tā sacīt nevar. Braucot pa lielceļiem, lielākoties redzam apstrādātus laukus, bet ir arī neapstrādātas platības un aizlaisti lauki, kur nu jau aug mežs. Par mežu gan to var saukt nosacīti – kas nu 20–30 gadu laikā bijušajās lauksaimniecības platībās saaudzis. Protams, ir lauksaimnieki, kas zemi atkaro, ir platības, kuras esam zaudējuši. Ja zeme nav ražīga, tai ķerties klāt, lai ko nopietni darītu, īsti negribas, ieguldītais ir jāatpelnā. Skaidrs, ka piena ražošana un graudkopība ir nozares, kas pelna. Domāju, krīzei tuvojoties beigām, pasaulē pieprasījums pēc pārtikas tikai pieaugs.

Krīzes produktu – griķus – Latvijā audzē.

Griķus pie mums audzē pietiekami, domāju, pat vairāk, nekā patērējam. Bet, tā kā Latvijā nav griķu pārstrādes uzņēmumu, ražu ved pārstrādāšanai citviet. Tas ir absurdi. Jā, Latvijā izaudzē, bet pārstrādāt ved citur!

Pie mums daudz runā, ka vajag mājražotājus, vajag bio, vajag produktus tieši no zemnieka vai no lauka. Tas ir viens stāsts. Dzīvē nereti gadās citādi: *pareizais* runātājs, *pareizo* runu beidzis, jož uz lielveikalu un meklē lētāko produktu. Tā rīkojas liela daļa ļaužu, kā rezultātā ražošanu nepieciešams koncentrēt. Lai stiprinātu bio produktu segmentu, nepieciešams mainīties pašiem.

Diskusijas par lauksaimniecību bez augu aizsardzības līdzekļiem uzplaiksnī ik pa laikam. Vai Latvijā normālas ražas var izaudzēt, tos nelietojot? Proti, lai mēs no ražotājiem nepārtaptu iepircējos.

Jebkurā gadījumā paliks bioloģiskie augu aizsardzības līdzekļi, pie to attīstības rit ļoti nopietns darbs.

Tiem, kas skaita un rēķina, jāsaprot, ka septiņus miljardus Zemes iedzīvotāju tāpat vien pabarot nevar. Daudzas lietas mēs skatāmies un

” Tomēr izteikti redzamas arī dažādas aktivitātes pret lauksaimniecību un mežsaimniecību. ”

